

דברי חכפר

לעולם / אהרן בס

שְׁמַדֵּעַ כָּל אֶפְלָה, שְׁיַדֵּעַ כָּל חֶשֶׁךְ
גַּם אִם הִלְהָבָה כָּבֵדָה וְהוֹלָכָתָה
גַּם אִם הִיא דוֹעֶקֶת
אֲנַחְנוּ נִדְלִיק שְׁתֵּימִים לְמַחֵר
וְשָׁלוֹשׁ לַיּוֹם הַבֹּא
וְאַרְבַּע וְחֲמִשָּׁה
וְכָל כֶּמֶה שְׂיִדְרֹשׁ

לֹא נִפְסִיק אֶת הִלְהָבָה
לְעוֹלָם
אֶל מוֹל הַחֲשֵׁכָה

נר 5 של חנוכה

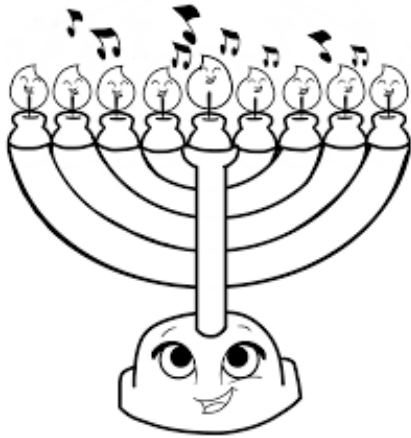
גיליון מס. 2695 * כ"ט כסליו תשפ"ב * 3 בדצמבר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

הרי לכם, אחד מכל שפע המילים שקיבלתי בווטסאפ שלי, על חג החנוכה...

סוף סוף משהו יפה על הסופגניה והסביבון... 😊

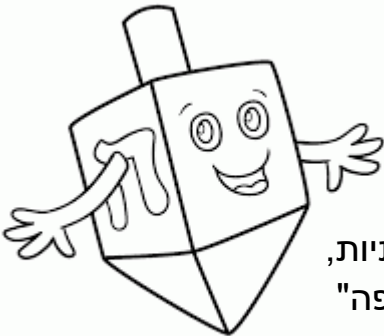

© www.yo-yoo.co.il/coloring צביעה

סופגניה ❤️

לפי אחת מהמסורות העתיקות שלנו הסופגניה ניתנה לאדם וחווה לאחר שגורשו מגן העדן ומכאן שמה: סוף-גן-יה. הסופגניה מסמלת את המעבר אל העולם שמחוץ לגן העדן. העולם הזה הוא כמו הסופגניה: עגול, יש קו אמצע המשווה אותו לשניים, צריך לדעת לאכול אותו בלי להתלכלך והחוכמה הכי גדולה היא להגיע לריבה שבתוכו. לתוכן הפנימי שהוא עיקר מהותו של העולם.

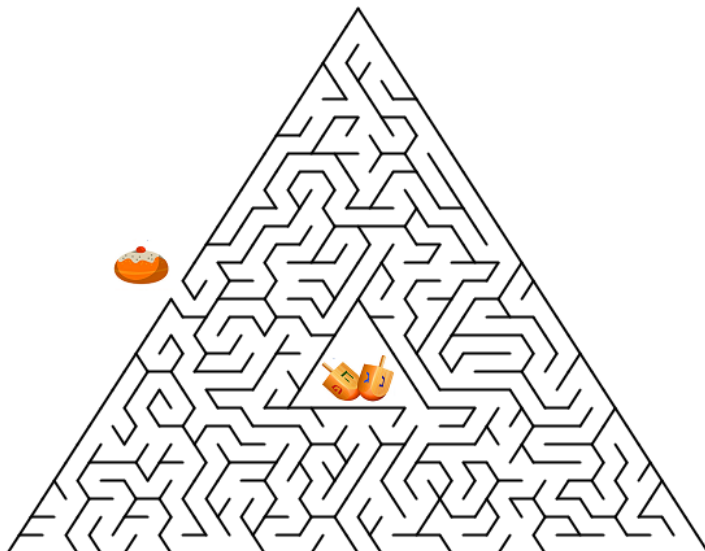
מאחל לכולנו בחג החנוכה הזה שנדע ליהנות מהמעטפת החיצונית של החיים, אבל שגם נמצא את הדרך למיצוי המתיקות הפנימית של העולם.

מה הוא חג ומועד במילה אחת? - סביבון!!

הוא חג (מסתובב) ומועד (נופל) הסביבון מעביר לנו מסר: כשמסובבים אותו לא רואים את האותיות, כשהוא מפסיק להסתובב אנו רואים שכתוב עליו "נס גדול היה פה"

ככה החיים - מסובבים אותנו, מערבבים אותנו, מושכים אותנו - לכל הכיוונים, דינמיקת החיים, דאגות, פרנסה, חינוך, בריאות וכו'...

מתחו קו בין הסופגניה לסביבונים, חג חנוכה שמח!
יוון מבוכים www.yo-yoo.co.il/maze

אנחנו צריכים לעצור. להסתכל על החיים ולהגיד: נס גדול היה פה.

החיים הם נס!!
הכל כל כך נכון! מדויק!
ולזכור שכלום לא מובן מאליו ולהודות.

חג אורים שמח
ושבוע טוב ומבורך לכולנו !

ברכת בית כפר הנשיא
דניאל סער
נתקבל לחברות

מזל טוב
לורד ולעודד זוסמן (תושבים בבית אשחר)
להולדת הבת, שפע בריאות ואושר
רוב נחת לכל המשפחה המורחבת

מזל טוב
לימית ושי אזולאי
להולדת הבת, אחות לאריאל
נכדה לבלהה ואשר איילון
רוב נחת לכל המשפחה המורחבת

תודה למטפלות הסיעודיות \ נורית אורן

לפעמים צריך להגיד תודה מיוחדת למה שנראה מובן מאליו.

לפני כשבועיים התכנסנו בלב הקיבוץ, כדי להגיד תודה למטפלות הסיעודיות של ביטוח לאומי. היו שם חברים רבים שמכירים את קריסטין ולילי, וברכו אותן במילים חמות ומרגשות, כיוון שטיפלו בהוריהם או בבני זוגם.

קריסטין ולילי, וגם רבות אחרות שאת חלקן אני לא מכירה היום, נמצאות בינינו יום יום. גם המטפלות והמטפלים הזרים עושים עבודת קודש. לפעמים נדמה שהם שקופים, אבל בהחלט לא כל אחד יכול לעשות את מה שהם עושים. צריך להיות אדם מיוחד כדי להיכנס לחיים הכי אינטימיים של המטופל, באמפטיה רבה, ביכולת הכלה ובהרבה כבוד לאדם, שכבר לא נראה או מדבר או זוכר כמו פעם.

הם רוחצים, מנקים, מבשלים, מאכילים, מלווים בהליכה, מהווים פרטנרים לשיחה ועוד ועוד, כל אחת ואחד על פי אופיים. מעל הכול הם בעלי יכולת נתינה אין סופית.

קריסטין הרוש יצאה לפנסיה אחרי כ- 35 שנות עבודה בכפר הנשיא, ומכיוון שהיא טיפלה בסבתא שלי, באבא שלי וגם באמא שלי, תיבדל לחיים ארוכים, כתבתי לה את סיפור חייה, כאות תודה. במשך כחצי שנה, כמעט בכל שבוע נפגשנו. קריסטין סיפרה ואני כתבתי. יש לה סיפור מעניין במיוחד, ונקרא שמו בישראל "בין שני עולמות".

האירוע בלב הקיבוץ היה גם מעין השקה לספר. רבים מהחברים שאוהבים ומוקירים את קריסטין, השתתפו בהוצאתו. הספר נמצא בספריה וגם אצלי יש מספר עותקים להשאלה.

מזל טוב ללילי לוי שחגגה 70 ועובדת אצלנו כ- 30 שנה ועדיין כוחה במותניה.

ובהזדמנות זאת אני רוצה לציין כאן גם את כל המטפלות האחרות של ביטוח לאומי, שבאות יום יום באוטובוס או ברכב הפרטי או גרות כאן, כדי לסעוד את מי שזקוק לכך.

תודה לכן בשם כפר הנשיא

● החנוכה שלי:

ישראל הדני, היה ילד בן 10 כשעבר עם משפחתו מקבוץ בית השיטה לירושלים והצטרף לכתתי בבית החינוך לילדי עובדים על שם חיים ארלוזורוב בירושלים. מלבד היותו ילד בלונדיני בעל עיניים כחולות וחזות עדינה, הוא הצטיין ממש בכישרון הציור שלו. הוא קישט את הכתה שלנו, עיטר את כל התצוגות שלנו בתערוכות סוף השנה, בקיצור הוא היה אמן אמיתי, כבר בגיל 10.

אני זוכרת את ציוריו הנפלאים, אני זוכרת את קלסתרו הנאה והעדין, ואני גם זוכרת את הסצנה שבה המורה לחשבון, שהיה גם מנהל בית הספר בייש את ישראל בפני כל הכתה:

ישראל לא הצליח להכניס את הילקוט שלו לתא המיועד לכך במכתבה שלו. המורה ניגש אליו בצעדים מאוששים כדי לעזור לו. הוא גילה שהילקוט ממש מלא על גדותיו. הוא לקח את הילקוט, שם אותו על שולחנו, פתח אותו והוציא מתוכו, שקית עם ארוחת העשר של הילד, השקית היתה די ישנה, והעובש שעל הלחם העיד על כך. זאת לא הייתה השקית היחידה שהמורה בהתלהבות גדולה הוציא מהילקוט וזרק לפח האשפה. היו הרבה שקיות אוכל ישנות ביק של ישראל. כשנזרקו כל השקיות לאשפה, הילקוט, שכבר לא היה כל כך תפוח, הפלא ופלא – נכנס למכתבה.

זה היה לפני שבעים שנה, ואני עד היום מרגישה את ההתכווצות בבטן מול החיוך המרושע של המורה. זה היה "שיימינג" עוד בימים שלא השתמשו במילה הזאת, אבל מי שבעצם צריך היה להתבייש היה המורה, כמובן.

למזלנו, ישראל, כנראה לא נעשה פוסט טראומטי כתוצאה מהאירוע הזה. הוא גדל להיות אחד מהפסלים הידועים בישראל, שפסלים שלו עומדים במקומות שונים בארץ ובעולם (תבדקו בוויקיפדיה)

לפני כשלושים שנה החלטתי לא להסתפק עוד בחנוכיות מהפקקים או מקליפות הבלוטים שילדי הביאו כל שנה מהגן, וקניתי חנוכיה. נכנסתי לחנות, והחנוכיה שצדה את עיני ומשכה את ליבי הייתה חנוכייה יפה ועדינה. כשהפכתי אותה מצאתי פתק

ובו נאמר שעיצוב החנוכייה הוא של ישראל הדני.

ומאז, בכל שנה אנחנו מדליקים את החנוכייה הזאת, בנוסף לחנוכייה שהבאתי מבית הורי, לאחר שנפטרו.

חג שמח

● כסף, כסף, כסף

אתמול ראיתי בחדשות ערוץ 12 כתבה על ילדים בכתה א' אשר לומדים בחוגים מיוחדים, תכנות מחשבים. הם עסוקים שעות על שעות בתכנות. מבין המילים שהם השתמשו הבנתי את המילה LOOP ואת המילה IF, אבל מעבר למילים האלה, ולעוד מילים שלא כל כך הכרתי, הבנתי והכרתי מילה אשר חזרה לאורך כל הכתבה: כסף. הילדים הסבירו שהם רוצים ללמוד תכנות כי בעזרת הידע הזה הם יוכלו להשיג הרבה מאד כסף! הם כל כך שקועים במחשב, שאין להם זמן לשחק כדורגל, כדורסל, מחבואים ועוד ועוד (תגידו לי, האם ילדים היום עדיין משחקים בחוץ, במשחקים שאני מכירה?). לא עצוב?

ותודה לבתי, חדוה על הכתבה שהביאה לנו.

באותו השבוע קראתי בעתון, שהתוכנית להעביר את יחידת 8200 ויחידות מודיעין וסייבר נוספות למשכן חדש בנגב, עשויה לא להתגשם. מסתבר שחיילי הקבע המשרתים ביחידות חשובות אלה, יעדיפו, כנראה, להמשיך לעבוד בתל-אביב בחברות הייטק, אשר משלמות הרבה יותר כסף למהנדסים שלהן, וכך הצבא יפסיד את המוחות החשובים האלה.

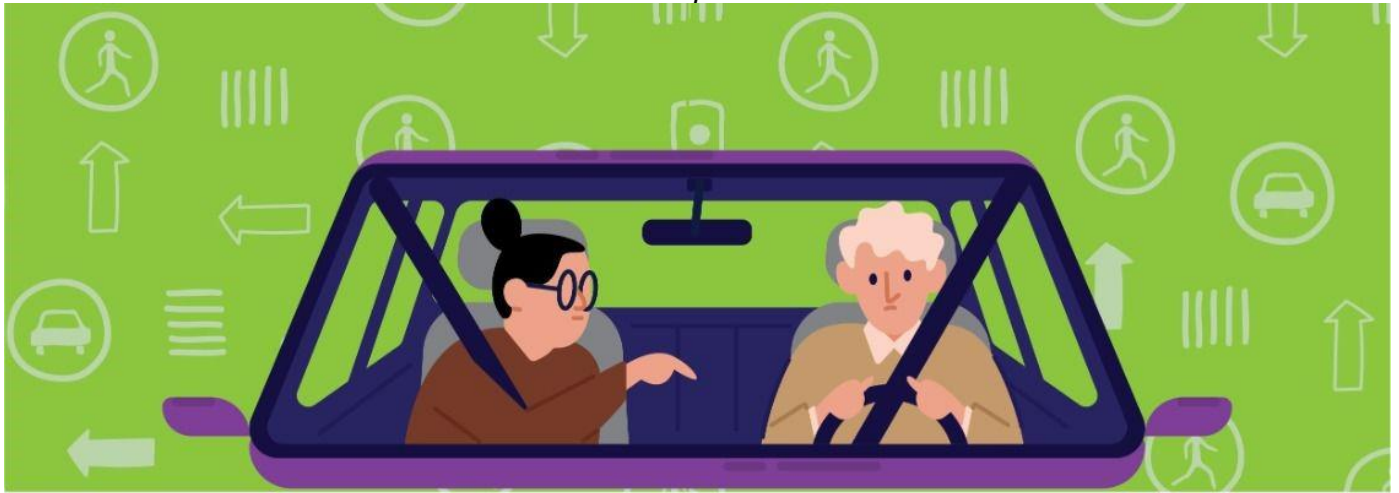
כן, המסלול ברור: לימודי מחשב בכתה א' מובילים לגיוס ליחידה 8200, ומשם אל חברות ההייטק, אשר צמאות לכוח אדם מתאים, ומשלמות הרבה הרבה כסף.

אמרנו כבר כסף?

חג שמח, ואל תשכחו לתת לילדים דמי חנוכה...

תמר וולפין

אור ירוק בגיל השלישי

יום ד, 08.12 | 16:30-17:30
מועדון כפר הנשיא

תתקיים הדרכה פעילה לבני 65+ בנושאים:

נהיגה בטוחה בגיל השלישי

להיות בטוחים בסביבת רכבים

נסיעה בטוחה בקלנועית

בהדרכתו של צביקה באר, מנהל מחלקת הדרכה "אור ירוק"

מחכים לכם...

על הדרך / הפינה של דודו

נר ראשון של חנוכה

1. חורף די שחון בינתיים. הימים מחשיכים מוקדם ובכל זאת קר. חושך הוא מצב המתקיים בהיעדר אור. ולא כל כך מורגש וגם לא מנחם שהלילות מעכשיו ילכו ויתקצרו. עוד ועוד.

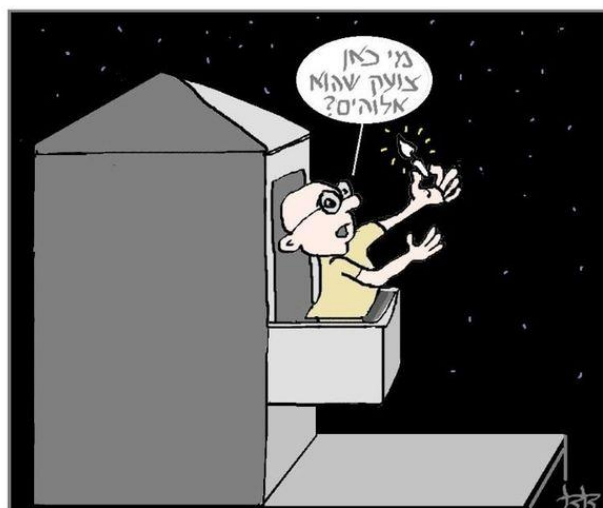
2. אולי בגלל שהחושך אצלנו לא בדיוק קשור לעניינים של יום ולילה. ויש ימים שבהם גם היום הוא חושך למרות שהשמש מאירה בו. בעיקר כאשר טורחים להזכיר לנו השכם והערב שאנחנו איך לומר זאת "אור לגויים".

3. וכאשר כל הקיצים פְּלִים, אין לנו מי שיאיר לנו את החשיכה ההולכת ומתגברת מלבדו. מלבד חנוך לוין מנוחתו עדן כמובן.

יהי אור / חנוך לוין

בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום ורוח אלוהים מרחפת על פני המים. ויאמר אלוהים: "יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד. ויקום אלוהים ביום השני ויאמר: "יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. ויהי ערב ויהי בוקר, יום שני. ויקום אלוהים ביום השלישי ויאמר: "פעם שלישית ואחרונה- יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. ויהי ערב ויהי בוקר, יום שלישי. וישתק אלוהים ביום הרביעי וביום החמישי. וביום השישי, ויקום אלוהים ויצעק צעקה גדולה: "או שאני אלוהים או שאני לא אלוהים-יהי אור, לעזאזל!". וידלק אור קטן בחלון אחד הבתים ואיש בפיג'מה מציץ בעדו החוצה ושואל: "מי זה פה צועק שהוא אלוהים בשתיים עשרה בלילה?".

שיהיה חג אורים שמח

עוד כמה מילים על פרס ישראל לעודד גולדרייך

האמת נתנה להאמר / לא כדי לשתק אותה

1. כבר הרבה זמן שאני מבקש להתייחס לעניין פרס ישראל שנשלל מפרופ' עודד גולדרייך בשל הצטרפותו לחרם על אוניברסיטת אריאל ששוכנת בשטחים הכבושים. והנה רצה המקרה ונתקלתי בדברים קשים שכתב המשורר יוסף עוזר על החרם בכלל ועל החרם שאליו הצטרף עודד גולדרייך בפרט. ואחרי שיוסף עוזר מונה רשימה ארוכה של מקרי חרם, החל בחרם שהוחרם קין וכלה בקמצא ובר קמצא, כתב יוסף את הדברים הבאים:

..."היה להם (לכל המחרמים ד. פ.) 'גלגול עיניים' אינטלקטואלי, כמו לפרופסור הגאון ממכון ויצמן שמבקש לעשות מהחרם כלי... מוסרי. וכשהוא מוחרם זה לא טוב כי צריך... חופש בידור [או דיבור או ריבוד וקטלוג ושנאה] החרם הוא הדבר שממנו סבלו כל היהודים. בכל הזמנים. בכל הארצות. בכל הבוכנואלדים, מאז היותם יהודים.

כשאתם מבקרים בקולוסיאום ברומא, אינכם זוכרים שהוא נבנה מכספי המקדש שנבזז בירושלים.

אני ונעמי לא נכנסנו לקולוסיאום. עמדנו ליד שער טיטוס וזכרנו את מעשה החרם. והחורבן. יש מתמטיקאי גדול ברחובות שאינו יודע חשבון נפש."

2. ואלה הדברים שכתבתי ליוסף עוזר: בוקר טוב ושבוע טוב יוסף, אני מבקש להתייחס אל נושא החרם מכיוון קצת אחר. לעניות דעתי הבלתי קובעת בעליל, שמת בסל אחד את כל סוגי החרם ניערת היטב וכעת לא ניתן עוד להבדיל בין החרם, המוצדק, שעשו המדינות על דרום אפריקה בגלל שלטון ההפרדה הגזעית, לבין החרם שעשו יהודים על ברוך שפינוזה.

3. חרם הוא אמצעי וככזה הוא חף מכוונות. מי שמביא אליו את הכוונה הוא זה אשר משתמש בו. בוא ניקח לדוגמה אמצעי אחר - סכין. הסכין הוא אמצעי חף מכוונה. רוצח יכול ליטול איתה נפש בסמטה חשוכה, ואילו רופא יציל באמצעותה חיים בחדר הניתוחים המואר.

הרי לא נפסיק להשתמש בסכין בחדר הניתוחים רק משום שרוצחים נוטלים איתה חיים של בני אדם באלף ואחת סיטואציות נוראות. הוא הדין בחרם או בכל אמצעי אחר.

4. הרי גם אתה מבין שאין דין חרם דרבנו גרשום כדין החרם שעשו לאוריאל ד'אקוסטה ולברוך שפינוזה. למרות שבשני המקרים מדובר בחרם.

לא מזמן כתבתי דברים על המשפט הנורא שמיוחס לרשב"י "הטוב שבגויים הרוג". המשפט הזה הוא קשה לי מנשוא. אינני מקבל אותו בשום אופן. אבל אני מבין שכאשר רשב"י אמר אותו היה מונח על צווארו מגף של קלגס רומאי. אך כאשר איתמר בן גביר או בנצי גופשטיין אומרים את אותו משפט המגף הוא שלהם. ולכן זהו כבר משפט אחר. הכוונה של המשתמשים בו הופכת את משמעות המשפט באופן מוחלט.

5. החרם שהצטרף אליו פרופ' עודד גולדרייך מוצדק מאין כמוהו. לשלול ממנו את פרס ישראל הוא אינולת גמורה. המשורר אורי צבי גרינברג כתב בזמנו על קיבוץ משמר העמק שיר שטנה נורא ואיחל לה שתימחק עד היסוד. הדבר לא מנע ממנו לקבל את פרס ישראל בשנת 1957 בתקופת שלטון מפא"י. אפשר היה לחלוק על עמדתו הפוליטית של עודד גולדרייך ובה בעת להעניק לו את הפרס שמגיע לו בזכות על דעת כל חברי הוועדה שהחליטו להעניק לו את הפרס.

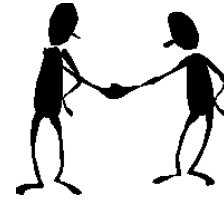
6. כי אחרי הכל כמו שכבר כתבתי במוטו שלמעלה: האמת נתנה להאמר/ לא כדי לשתק אותה.

פרופסור עודד גולדרייך

נעים להכיר / יובל עזריה

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא

להכיר את כל חברי הקהילה

והשבוע: **תם גרשמן**

גרה בשכונת הרכס

איך הגעתי לקיבוץ?

נולדתי וגדלתי בקיבוץ. אחרי הצבא נשארתי

בקיבוץ לתקופה של שנה בערך ובמהלכה

עבדתי כמדריכה בנעורים. יצאתי לטיול של

שנה ואחר כך עברתי לגור בת"א ובהמשך לירושלים לתקופה של חמש שנים. במהלך שנים אלה למדתי אדריכלות בירושלים. לקראת סוף הלימודים הקורונה גרמה לי לחזור הביתה לקיבוץ ובעצם לסיים את התואר בלימודים מרחוק. תמיד תכננתי לחזור לקיבוץ ולחיי הקהילה והקורונה פשוט זירזה את התהליך. הלימודים בירושלים נתנו לי אפשרויות שלא יכולתי לקבל בגליל והחזרה לפה לוותה בחששות גדולים שגם למצוא תעסוקה יהיה אתגר גדול. לשמחתי הגליל חיבק אותי ומצאתי מקום תומך וגם עבודה בתחום.

מה אני עושה בחיים?

אני עובדת במשרד אדריכלות של בארי פורת בקיבוץ. זו עבודה, אבל בשבילי זה גם בית ספר שני ובארי הוא מורה מדהים שנותן לי הרבה ידע בתחום, כלים ובטחון.

בלימודי אדריכלות בבצלאל התמקדתי בעיקר בחשיבה יצירתית ובתפיסה של אדריכלות ככלי חברתי. אחד הפרויקטים שהגשתי בלימודים עסק בנושא שינוי מרחבי למידה. המחשבה היא ששינוי המרחב בו התלמיד לומד יכול לשנות לא רק את הסביבה אלא ממש את מהות הלמידה וגם את המעורבות הסביבתית

של הקהילה בלימודים. בית ספר מסומן בתב"ע שכונתית ככתם אפור ואני בחרתי לחלק ולפזר אותו למקומות שונים בשכונה בהם יכולתי לייצר מרחב למידה אחר, לדוגמא: יצרתי כיתה מתחת ל"בניין עמודים" ע"י מחיצות ניידות, יצרתי טרסות כמרפסות ללמידה בישיבה בשטח לא מנוצל בין שני בניינים ועוד. בפרויקט בעצם לקחתי את הכתם האפור וחילקתי אותו למספר כתמים קטנים בשכונה שכל אחד נותן אופי שונה לצורת הלמידה. הפרוייקט גרם לי לחשוב ולהתעסק בסביבה בה אנו חיים וכיצד יש לנו את האפשרויות להשפיע עליה ולהיות חלק בה באמצעות תפיסה אחרת של שימוש במרחבים הקיימים.

בשעות הפנאי אני מאוד אוהבת לבשל ולארוח (:

קרובי משפחה בקיבוץ:

ההורים שלי עירית ומשה

אחים שלי עידו ויהל

חוץ מהמשפחה הגרעינית יש לי משפחה גדולה גם בקיבוץ וגם באיילת השחר.

כמה מילים על הקיבוץ:

הקיבוץ שלנו, בעיני, הוא לא רק קבוצת אנשים. אני חושבת שיש פה קהילה ממש חזקה עם ערבות ומחויבות אחד לשני. אני זוכרת שהרגשתי את זה גם כנערה כשגדלתי פה וגם היום כאדם בוגר. חשוב לי מאוד להיות אקטיבית בקהילה ובכלל, ולא לשבת על הגדר אלא להיות בעשייה. אני מרגישה שבגלל שהקהילה פה חזקה באופן מיוחד כל מי שמצטרף, גם אם הוא לא הכיר חיי קהילה קודם לכן, נדבק בדבר הזה. חוץ מזה הקיבוץ בשבילי מכיל משפחה וחברויות אבל הוא גם מעגל נוסף בחיים שלי.

משהו שאני רוצה לספר:

כשגרתי בירושלים הייתי צריכה לעבוד בשביל לחיות. עבדתי כמלצרית ובעוד עבודות סטודנטים אבל חוץ מזה גם עבדתי במקום שנקרא "פיקו קידס". זהו מקום שמגדיר את עצמו כמייקר ספייס (maker space). יש שם חוגים לכל הגילאים שמעודדים מחשבה יצירתית ועשייה אחרת. הדרכתי שם בעיקר ילדים

בשכבות ד'-ו' בחוגי אחר צהריים של (DIY do it yourself). העברתי במסגרת המרכז גם שיעורים בבי"ס לבנות בשכבה ז' ויזמנו תחרויות 'מייקתון' שהן תחרויות טכנולוגיות שמעודדות מחשבה יצירתית ומציאת פתרונות לאתגרים שהתחרות מציבה. מתקיימת תחרות בין הקבוצות מי תייצר פתרון טוב יותר בזמן קצוב.

כשעברתי לצפון השתלבתי בצוות שהקים מרכז כזה של 'מייקר ספייס' בקדמת גליל וגם שם עבדתי כמדריכה וסייעתי בשלבי ההקמה של המקום.

אחת השאיפות שלי היא להקים מקום כזה גם בקיבוץ. מקום שמדربן חשיבה יצירתית ויצירה מעשית. מקום שיהיה גם בית לחוגים ויאפשר שילוב ילדים ומבוגרים ואולי אפילו יאפשר לילדים להחליף יום לימודים בבי"ס ביום של עשייה. אני רוצה ללמד מבוגרים וילדים לעסוק בכל מיני תחומים בטכנולוגיה ועשייה. בראייה שלי אני צריכה מקום שבו הצידוד יפעל אבל המקום הפיזי הוא רק הבסיס ליצירה. הלימוד והתכנון ברובו טכנולוגי ועל גבי מחשב ולכן יוכל להתבצע מכל מקום בקיבוץ ובכלל. אני מאוד מקווה שאוכל לגייס לפרויקט גם אנשים שירצו ללמוד. אנשים יוכלו להשתמש בפלטפורמה ולייצר ביחד יצירה אחרת. אני מאוד רוצה לעסוק בחינוך לשינוי דרכי חשיבה.

תודה רבה תם, נעים להכיר !

4.12 מעין פלמה

עופר שחרור

אלון מזרחי

5.12 מרים כהן

מעין מסר

6.12 בת-אל רוזנקרנץ

אלון וולפין

8.12 דני פרידלנדר

רננה חייט

עדית גלוק

9.12 אורלי הומל

שחר שמואל

משולחן העורכת / שושנה שרקי

וועדת חגים באמת מנסה למלא חגיגה בתוכן/ שנרגיש את החג.
בשבת האחרונה הגעתי למשק הילדים. הבטיחו הופעה של שירה הבטיחו
דוכנים מכל טוב. באתי גם אני ליהנות.
לקחתי הקלנועית שלי, הגעתי וחניתי קרוב שלא אצטרך ללכת הרבה...
עמדתי והבטתי בקהל הרב שעמד בתור בדוכנים, שישב על מחצלות. אנשים
צעירים וילדים... מי כל אלה? מאין הם הגיעו כולם.

אנשים חלפו על פניי כאילו הייתי עץ.

לא היה שם כיסא לרפואה.

אף אחד לא שאל אם אפשר לעזור, אם אפשר להביא לי כיסא. הייתי המומה.
כשאני עוברת ברחוב, תמיד יפנו לי דרך. גם הם אנשים זרים לי. אני הולכת
לאט מאוד ובהרבה מאמץ עם 2 מקלות. אני די בולטת בשטח. אף אחד לא יכול
לומר שלא רואים אותי.

אני נשענת על מכונת לנוח, מיד יגש מישהו וישאל, אם אפשר לעזור לי. מחווה
שתמיד מעלה דמעות בעיניי.

ואז נכנס בשער הפארק אמרי ס. הסברתי לנכד שלי שהוא חבר כיתה של
עדיה. וביקשתי ממנו שיקנה עבורנו גלידה. ישבנו בקלנועית, אכלנו את הגלידה
והלכנו הביתה. "סבתא, את בוכה?" "לא, זה רק דמעות, אני שמחה שקיבלנו
בסוף גלידה" "גם אני, סבתא".

כאן בבית שלי חוויתי עצבות גדולה. אף אחד לא חשב עליי, עלינו המבוגרים.
שבכלל נבוא, שאם נבוא נצטרך לכיסא לשבת עליו ושולחן להניח עליו את
האוכל שקנינו. אנחנו לא יושבים יותר על מחצלת. הזמן חולף מהר ועוד מעט -
גם אתם לא תוכלו להניח את האוכל על הברכיים. ותרצו שמישהו יעמוד
עבורכם בתור בדוכן ויביא לכם מה שביקשתם, בחיך, בקבלה.

בשלב מסוים חשבתי שאולי בכלל הגעתי למקום הלא נכון. שאני בכלל לא
בבית שלי. או מה שהיה פעם הבית שלי, ונכבש בזמן שישנתי.

בתקווה שמישהו לפחות שומע אותי - עכשיו.

שושנה שרקי.

